

Ново изсвиркване още по-силно. Публиката бѣ втрѣщана. Въ мигъ общо негодувание избухна.

— Хванете го тоя протестанецъ, дайте да го хвърлимъ изъ пенджера, изрѣва свирѣно Ангелъ Йовковъ, гигантъ три и половина метра високъ. Раздадохъ се още гласове:

— На вѣнъ, който свири! — Стефчовъ, на вѣнъ! — Не сме дошли тука да слушаме пискуни и плѣсканета, викаше Селямъжътъ, който одѣвѣ иначе бѣ разбралъ удобрителния знакъ на Каблешкова.

— Кириакъ, не въсприемамъ! извика сърдито и кака Гинка, до която стоеше Рада, облѣна въ сълзи.

Хаджи Смионъ шгнеше Стефчову:

Вѣрвай Бога, Кириакъ, азъ ти казвахъ още одѣвѣ: небиза да свиришъ... Тука народътъ е простъ, на ли видишъ?

— Защо свири челебиятъ? попита боятъ Даменча.

Даменчо дигна рамена. Беятъ пошушна нѣщо на едно заптие, което отиде при Стефчова. — Кириакъ, каза му то полека, беятъ заръча да идешъ да испушишъ едно цигаро вѣнъ, като ти се стѣга душата.

Стефчовъ излѣзе съ горделива усмивка на устата, доволенъ, че развали впечатлението на Огняновата игра.

Заедно съ него и смутната минж. Играта се продължи, графътъ се намѣри съ изгубената графиня. Прѣгръщания, вайкания, сълзи пакъ. Публиката се разчувствува изново... Доброто се увѣнча съ пълно тържество надъ злото. Графътъ и графинята си разказватъ единъ другиму мъкитъ и радостта. Баба Петковица имъ думаше: — Идѣте си, баби, у васъ, па се стоваряйте веке, не вѣрвайте на тия проклети Голословци...

— Проклета си ти, изфуча задъ неж господинъ Фратювата майка.

Същия бабинъ Петковичинъ съвѣтъ даде и беятъ, но по-ниско. Общо чувство на удовлетворение и радостъ.